

porušil povinnost, uloženou mu ustanovením § 73 zákona č. 89/20 Sb. z. a n., bylo tím již také prokázáno zavinění žalovaného, zavazující ho k náhradě škody žalobci podle § 1295 obec. zák. obč., neboť žalovaný se dopustil opominutí pozitivních předpisů zákonných. Nebylo třeba, aby ještě bylo uvažováno, zda se žalovaný tohoto opominutí dopustil úmyslně nebo z nedbalosti, ať již vědomé či nevědomé, hrubé či obyčejné. Rozlišování mezi stupni zavinění škůdce jest důležité jen tenkrát, jestliže poškozený se domáhá na škůdci plného zadostiučinění, žádaje nejen skutečně způsobenou škodu, ale i ušlý zisk (§ 1323 obec. zák. obč.), neboť nárok na plné zadostiučinění jest oprávněn jen, dopustil-li se škůdce zavinění úmyslně nebo z nápadné nedbalosti (§ 1324 obec. zák. obč.). Poněvadž však žalobce se domáhá na žalovaném jen náhrady skutečné škody, která mu vznikla úmrtím jeho otce ze zavinění žalovaného pensijně nepojištěného, totiž příspěvku na výchovu podle § 15 zákona č. 89/20 Sb. z. a n. (damnum emergens), nikoli ušlého zisku, nebylo třeba stupeň viny žalovaného zjišťovati, nýbrž stačilo zjištění, že žalovaný porušil ustanovení § 73 zákona č. 89/20 Sb. z. a n.

Čís. 15288.

Soudy jsou oprávněny přezkoumávati kárné nálezy disciplinárních sborů proti železničním zaměstnancům, nejde-li o případy upravené zvlášť zákonem č. 147/33 Sb. z. a n., jen po stránce formální.

(Rozh. ze dne 12. června 1936, Rv I 402/36.)

Žalobce — bývalý zaměstnanec československých státních drah — byl disciplinárním nálezem disciplinárního sboru pro zaměstnance čsl. státních drah propuštěn ze služeb železničních pro činnost, vyvíjenou v letech 1931 až 1933 v politické straně, jejíž členství bylo vzhledem k jejímu programu politickému prohlášeno za neslučitelné se stavovskými a služebními povinnostmi zaměstnanců československých státních drah. Žalobě na neplatnost tohoto disciplinárního nálezu nebylo vyhověno, nejvyšším soudem z těchto

důvodů :

Nejvyšší soud odůvodnil v četných rozhodnutích, k nimž se poukazuje (Sb. n. s. 13340, 8531, 6059, 2630) zásadu, že řádným soudům nenáleží zkoumati věcnou oprávněnost, nýbrž jen formálně správný vznik kárného nálezu proti zaměstnancům státních drah. Dovolací soud nemá důvodu, by se v souzené věci, jež svým skutkovým podkladem spadá do doby ještě před vydáním zákona č. 147/33 Sb. z. a n., odchýlil od této ustálené judikatury, a podotýká, že správnost právního názoru v této otázce hájeného nebyla vyvrácena ani otřesena vývody dovolatelovými. Zásadní otázka, zda soud může přezkoumávati pravo-
platné nálezy disciplinární a v jakém rozsahu, zůstala nedotčena vlád-

ním nařízením č. 15/27 Sb. z. a n. a nebyla dotčena ani zákonem č. 217/25 Sb. z. a n., kterého tu nelze použít již proto, že správní úřad nerozhodoval o soukromoprávních nárocích žalobcových, nýbrž po disciplinárním řízení uznal disciplinárním nálezem na kárný trest na propuštění žalobce (Sb. n. s. 13340). Není tu rozporu mezi judikaturou nejvyššího soudu a nejvyššího správního soudu. Vždyť nejvyšší soud neodmítá vůbec pořad práva, uznáváje soukromoprávní povahu služebního poměru zaměstnanců státních drah, a stanoví jen meze přezkumné činnosti řádných soudů. Nejvyšší soud vychází při tom z názoru, že jde o soukromoprávní poměry, jež jsou však prostoupeny i živly veřejnoprávními, z nichž vyplývá i pro tyto jinak v soukromoprávním poměru jsoucí zaměstnance určité závazky a omezení, — pokud jsou povoláni spolupůsobiti při veřejných úkolech, které sobě stát vytknul, — obdobně jako pro státní zaměstnance. Zřízení disciplinárních sborů při státní správě železniční se opírá o předpis § 72 (2) cís. nař. č. 1 z r. 1852 a o předpis § 19 organizačního statutu pro státní správu železniční č. 16/96 ř. z. a, jak z těchto předpisů zřejmé, nálezy disciplinárních sborů nejsou projevem státní správy železniční (jako smluvní strany), nýbrž projevem těchto určitě organisovaných sborů, jsoucích mimo vlastní správu státních drah. Rozhodnutí disciplinárních sborů je také pro státní správu závazné a železniční správa vystupuje v disciplinárním řízení rovněž jen jako strana, jsouc zastoupena svým zástupcem jako žalobcem. K výtce, že soud nemůže býti vázán disciplinárním nálezem, ježto prý odporuje ústavě, jest zdůrazniti, že v disciplinárním řízení nejde o obecné povinnosti občanské a jim odpovídající práva, nýbrž o zvláštní povinnosti příslušníků určitých kruhů podrobených zvláštním sankcím trestním za tím účelem, aby byl udržen pořádek a kázeň uvnitř správy, pročez ani poukaz na § 117 ústavní listiny není odůvodněn.

Čís. 15289.

Kdo dal přístroj k předvádění zvukových filmů koncesionáři k dispozici a převzal všechny náklady i režii spojenou s provozem kina, jest samostatným podnikatelem.

(Rozh. ze dne 12. června 1936, Rv I 581/36.)

Žalobkyně tvrdí, že byla u žalované obce v kinematografu zaměstnána, domáhá se na obci náhrady 5.000 Kč jako režie spojené s provozem biografu, již za žalovanou vynaložila a dále zadrželého platu 17.000 Kč, celkem 22.000 Kč. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobkyně byla do měsíce května 1933 zaměstnankyní žalované obce. Uplatňované nároky se však nevztahují na dobu do rozvázání